

Marianne

Ik was pas zeven, Marianne was acht
Ze had rode haren, ik moest blozen als ze lachte
En het sneeuwde zacht, precies als het hoorde, toch?
De donkere dagen aan het eind van het jaar
En als ik al slapen kon, dan droomde ik van haar
Ik zag haar elke dag, waar bleven de woorden toch?

Marianne kom bij mij, pak mijn hand toch vast
Je bent de mooiste op aarde
Marian', ik ben zo verliefd op jou, ja nou
Er was eindeloos veel tijd voor ons twee, voor het oude jaar verstreek
En toch kwam het er niet van, elke man laat een kind in de steek

Ooit was ik zestien, dus ik wist het zo goed
Ik wist wat ik wou, maar telkens miste ik de moed
En Marianne werd er enkel maar mooier op

Marianne kom bij mij, pak mijn hand toch vast
Ik hoef het enkel te vragen
Er is niets in de wereld dan wij twee, o nee
En toch kwam het er niet van
Was ik bang?
Zoveel kansen onbenut
Voor een dromer zonder plan
Elke man zet een jongen voor schut

Wat als er verderop niks is, dan dat blinde verlangen?
Wat als ik net die afslag mis? Hoeveel komen er nog?

En nu ben ik veertig en nu ben ik getrouwd
Ik werd wat ik wou, ik heb een vrouw die van me houdt
Als dat niet prachtig is, waar komt het dan wel op neer?
De wereld is groter, maar zo klein tegelijk
En als ik dit jaar opnieuw de tussenstand bekijk
kan ik tevreden zijn en heb ik geen dromen meer

Maar Marianne is van mij, in mijn diepste gedachten
Als ik droom overdag
Ook al kom ik daar nauw'lijks nog aan toe, zo moe
En haar rode haar is zacht en ze lacht
Ik ben zeven, zij is acht
Maar ik vraag me nooit meer af
Of ze ooit nog aan mij heeft gedacht